

Csaba Lilla

Parttalanul

Lettél álmos emlék eső mosta szivárványos délután
elmosódó léleküvegen arcod hullámmzó éjfutás
lassú kézfogás kezünk parttalan folyamon
hajamba pitypangot hintve ejtőznek időnk szeletei
fénnyé szelídülsz a széllal szaladok érezve holmi suttagást
csend ül homlokomon ujjainkon távoli kacagás
combunkon dobol szóttan játék ritmusa
szememben ázik lépések nyoma
hangunk sodrása hintázik ölünkben a napsugár
végtelenbe sóhajtanak testünk izmai
válasz nem érkezik

Deák Zsuzsanna

Utoljára leszel levél

A virág bokornyí színe
csuppenként lehull
békakuruttyulás szorul énekedbe
az álmok jégkockákba olvadnak
a fagy fátyláján sétáltasd kezéd
emeld az embert mellmagasságba
amikor a páfrány zöldje kékbe
játszik
és lila színű a zongora szava

zene melenget
ahol letelepedett a hideg
sok ezer levél elvesztett utakon
mindent ellep a füst hangja
ébredni
a füst karjaiban leszek

utoljára vagy virág
utoljára leszel levél
majd köd mosta szél
hogy megsimogasd mások szemét
amíg a hegedű elsírja énekét